

Magnus Akselsen tente lyset og så på klokken. Den var knapt tre, og det var mørkt som i en sekk. Ute i stuen krafset hunden på døra til bislaget og klynket. Akselsen satte seg opp i sengen, svingte føttene ned på gulvet og lyttet mens han trakk på seg raggsokkene.

– Oro jaska beana! sa han da han kom ut i stuen, men Varg tok ikke ordrer på samisk, så han supplerte med: – Sitt! Da Varg satt på bakbeina, åpnet han ut til bislaget. Varg hylte igjen og reiste seg på to mot ytterdøra. Akselsen sukket, vred om låsen, åpnet, og i vanlig lot han bikkja løpe ut i den mørke vinternatten. Han slukket utelampa og stakk hodet ut. En frisk bris med yr strøk over fjeset hans og fylte bislaget med lukten av salt sjø.

Akselsen sto stille et øyeblikk, lyttet til lyden av bølgeslagene nede i fjæra og angret at han hadde sluppet dyret, selv om reinen ennå ikke var kommet på sommerbeite. Han trakk på seg scooterdressen og grep den gamle, flate lykta som hadde hengt i gangen siden foreldrenes tid. Da han var vel ute på trammen, hørte Akselsen lyden av en utenbordsmotor på tomgang. Han stirret ut i mørket, men det var tungt skydekke og umulig å se en hånd fremfor seg.

Han la i vei mot fjæra. Slagstøvlene sank dypt for

hvert steg i den råtne snøen, og lyset fra den elendige lommelykta flakket over sporene etter bikkja. Nå hylte Varg som besatt igjen. Akselsen ramlet nesten ned strandbakken og ble stående på ett kne ved rullesteinstranda. Han rettet lyset mot bikkja og skimtet baugen på en båt. Det var fjære sjø og vanskelig å ta seg frem over de sleipe steinene og tangen, men han bakset seg frem og grep tak i baugen. Han dro båten så langt inn som han greide og rettet seg opp. Det var en sliten trebåt, en plattgatter. Han lot lyset sveipe rundt, og det støkk i ham. Bak i båten stakk et hode opp. Hodet lå på aktertofta.

Akselsen vasset utover mens han holdt i ripa og fomlet rundt til han fant stoppknappen på utenbordsmotoren. Det ble stille. Han lente seg over ripa og stakk lykta bort i ansiktet til skikkelsen som lå halvveis oppreist. Lyset falt på et kritthvitt mannsansikt. Hodet lå sidelengs, og mannens øyne var åpne og stirret på bordgangene som Akselsen lente seg mot. Han skjønte øyeblikkelig at her var det ingen redning; han hadde sett for mange døde.

Akselsen bøyde hodet et øyeblikk og hørte suset fra vinden og bølgene som skvulpet mot fjæresteinene. Varg hoppet opp i båten og knurret lavt. Akselsen lot lykta flakke rundt ved aktertofta. Det var blod overalt – eller var det olje? Han stakk fingeren ned i bunnen av båten og lyste på fingeren. Det var rødt. Han saumfor mannen i båten med lykta og fant et stort hull i siden på overallen.

Akselsen slukket lykta, tørket pannen med sjøvotten og lyttet ut i natten, før han vasset i land og gjorde båten fast til en stein. Varg hadde roet seg og skottet på Akselsen som om han sa: Hva nå? Da først seg ensomheten

innover Akselsen. Det var døgnetts mørkeste time; han befant seg i ei bygd hvor de fleste hus sto tomme. Han sto med et lik mellom hendene og med en lang sjøreise til nærmeste politipost. Han kastet et blikk på mannen i båten, før han snudde seg og gikk mot huset. Vel fremme tente han utelampa igjen og var på vei inn da han hørte lyden av en stor utenbordsmotor. Han stanset og lyttet, men så ble det stille. Han hørte bare sjøen og vinden. Til slutt sparket han snøen av støvlene, føyset Varg inn, stengte døra og gikk til kjøkkenbenken hvor telefonen lå til lading.